

E. N. K. 1955. 57

A LINKÖPINGS
ALLMÄNNA
SCHACK
SÄLLSKAPS
MINNESSKRIFT

1901–1951

MINNESSKRIFT

*På uppdrag av styrelsen
utarbetad av
A. E. Axelson*

LINKÖPINGS
ALLMÄNNA
SCHACKSÄLLSKAP

50 ÅR

FÖRETAL

INFÖR SITT 50-ÅRSJUBILEUM beslutade Linköpings

Allmänna Schacksällskap utgiva en minnesskrift: uppdraget anförtroddes åt undertecknad och resultatet blev denna lilla publikation, i korthet redovisande Sällskapets verksamhet under dess första fem decennier.

Framgångar och motgångar växla, liksom brädets svarta och vita rutor.

Säkert saknas en och annan uppgift, som borde ha medtagits, medan annat omnämnts, som kan tyckas vara mindre väsentligt. Stoffet är så rikligt och valet så svårt!

Till Disponent J. A. Mörk, Direktör G. Wahlbeck och

Ström & Svensson AB ett hjärtligt tack för

värdefullt stöd!

Linköping i februari 1951.

A. E. Axelson

AV PROTOKOLLEN FRAMGÅR...

Kallade av annonser i stadens tidningar hade på kvällen den 17 mars 1901 några intresserade herrar samlats på Stora Hotellet för att dryfta frågan om bildandet av ett schacksällskap i Linköping. Initiativtagare var häradsskrivare J. W. Lindén, som inledde sammankomsten med en allmän betraktelse över schackspelet, utgående från slutorden i J. G. Schultz' lärebok om schackspelet såsom ett "ädelt spel, ett förädlade nöje, som skärper tanken, renar sinnet och vänder hågen från sämre tidsfördrif" (vi citera protokollet från sammankomsten), och med en exposé över de stora utländska mästarna — Lindén nämner bl. a. Morphy, "vid schackbrädet en Napoleon", Steinitz, samt Pillsbury, "som helt nyligen i New York spelat blindt 25 partier samtidigt, hvaraf han vann 20, förlorade endast 2 och gjorde remis 3".* Slutligen kom Lindén in på de schackliga förhållandena i Sverige, "der f. n. flitig verksamhet inom schackverlden är rådande och der många Schacksällskap finnas: först och främst Stockholms Schacksällskap, som räknar sina anor från 1835 — — — Göteborgs Schacksällskap, som vanligt täflande med Stockholms — — — schacksällskap i Malmö, Upsala, hvars själ i början av 1870-talet var östgöten Per Gustaf Borén och Dr Svenonius,

* Denna uppgift har icke kunnat verifieras.

hvilka anses för Sveriges nu lefvande starkaste spelare, i Östersund, Nyköping, Norrköping, Jönköping..."

Lindén slutade sitt anförande med att recitera "Schackspelarnas Sång" av J. G. Schultz.

Protokollet fortsätter: "Sedan, efter uppmaning, redogjorts för huru inbjudarne tänkt sig det ifrågasatta sällskapets verksamhet, framställde ordföranden (Lindén) den frågan, huruvida de närvarande ville konstituera sig till ett sällskap under namn av *Linköpings Schacksällskap*, som med enhälligt ja besvarades, hvadan sällskapet förklarades denna dag bildadt, och beslöts anslutning till Nordiska Schackförbundet".

Härefter antogs det av Lindén framlagda stadgeförslaget, uppgjort i "hufvudsaklig öfverensstämmelse med stadgarne för Stockholms Schacksällskap", och slutligen beslöts, att häradsskrivaren Lindén skulle vara ordförande i den interimsstyrelse, som skulle fungera till nästa ordinarie möte.

Därmed hade den grund lagts, som möjliggjorde schackspelets utveckling i Linköping, och nu — vid Sällskapets 50-årsjubileum — äro vi dessa herrar, som togo initiativet till Sällskapets bildande och som med sitt hängivna arbete och intresse tryggade dess fortsatta existens, stor tack skyldiga. En kallelselista från hösten 1901 upptager följande namn: Oscar Almborg, Knut Berg, A. Bergstrand,

Norrköpings och Linköpings schackklubbar tävla å Hotel Lindeberg i början av 1910-talet. Fotot ställt till förfogande av direktör Gottbard Wahlbeck, som själv synes å kortet, stående längst till vänster. Sittande till vänster, närmast kameran, grosshandlare Ljungqvist, Norrköping, som spelar mot fabrikör Bruno Ziegler. Häradshövding Lindholm sitter som tredje man från vänster. Stående i bakgrunden bl. a. redaktör Schönbeck på Östgöten, postexpeditör Peterstrand, folkskollärare Uno Åkerlund och disponent J. A. Mörk.

Gottfr. Bergström, K. A. Engdahl, Aug. Fredholm, Ludv. Granbom, Ivar Hagström, Nils Hedberg, Karl Hultgren, Erik Karlholm, Ture Kylander, J. W. Lindén, Johan Lindholm, Janne Lundin, O. Löwendahl, Arvid Peterstrand, Elof Serrander, And. Sterner, C. F. Trahn, Erik Weilandt och Enoch Österberg.

Låt oss nu se vad protokollen ha att förtälja om verksamheten under de första åren!

Vid sammanträde den 14 november 1901 å Hotell Lindeberg valdes till Sällskapets första styrelse:

Ordförande: grosshandlaren Aug. Fredholm, vice ordförande: vice häradshövding J. Lindholm, skattmästare: handlanden Ludv. Granbom, och sekreterare: häradsskrivaren J. W. Lindén. Sällskapets första spelokal var Hotell Lindeberg, och man spelade tre kvällar i veckan, nämligen söndagar, onsdagar och fredagar. Verksamheten bestod först av vänskapspartier mellan medlemmarna, och dessa partiernas antal och resultat bokfördes noggrant i protokollsoken. Grosshandlaren Fredholm flyttade snart från Linköping men kvarstod

såsom medlem i Sällskapet; hans efterträdare som ordförande blev vice häradshövding J. Lindholm.

Intresset tynade emellertid så småningom: vi läsa redan i styrelseberättelsen den 15/5 1903: "Sällskapets spelaftnar hafva — varom journalen bär vittnesbörd — icke varit så frekventerade som man av det jämförelsevis stora antalet inskrifvna medlemmar haft anledning vänta" och 1904 heter det "— — — kunna vi inskränka oss till att sammanfatta verksamheten i en totalbild: ett barn som håller på att lära sig gå, men nu fallit och ligger nere". I samma årsberättelse återfinnes en parentation över den under året avlidne grosshandlaren Aug. Fredholm.

Verksamheten fortsattes emellertid, om än i skäligen blygsam skala, delvis i form av spelaftnar i Lindéns hem, men först år 1910 blev det åter verkligt liv i Sällskapet. Vi låta protokollet från sammanträdet den 19 januari 1910 berätta:

"Sammanträdet öppnades av v. ordför. häradsskrivaren Lindén, som hälsade de närvarande välkomna, ordade något om schackspelet i allmänhet samt framställde följande förslag: Den i afton å teatern uppförda pjesen "Ljusets riddarvakt", de ordur J. G. Schultz' nys upplästa "Schackspelarnes Sång": "en ann' frimurareorden", det ordensväsende, som nu florerar i vår tid och vår stad, har gifvit mig en osökt anledning att föreslå bildandet af *Caissas orden* och vår invigning till schackgudinnan Caissas riddare.

Enär detta förslag icke mötte någon invändning af de närvarande beslöts reception i orden efter följande formulär:

"Du vill sålunda blifva medlem af denna högtlysande orden? Besvara då följande frågor:

1. Hvem är då denna qvinna? Gissa!
Svar: Det är schackgudinnan, vår Caissa!
2. Till detta möte, hvarför Du gack?
Svar: I vänners sköte, att spela schack!
3. Hvad är 0 — 0, hvad +, hvad +
Svar: Kungaflykt, kung betryckt, kungs ändalykt!

Sedan recipienten mer eller mindre tillfredsställande besvarat dessa frågor, skall han med hand på ett schackbräde aflägga denna ordensed:

Jag vill lofva och svära att till Caissas ära högt schackbaneret bära. I gerning och i lära vara vän af schackidrotten, gå med den i botten tills min kropp blir patt och döden gör mig matt. Om åt ed jag brister, aktning er jag mister. Utsatt för Caissas vrede tage mig då den lede.

Derefter sker, med ett slag av schackbrädet på recipientens axel, dubbning till riddare av Caissas orden och schackbrodern helsas välkommen."

Ja, så gick det till att bli riddare av Caissas orden i Linköping!

Vid årsmötet år 1911 valdes vice häradshövding Johan Lindholm till hedersledamot, sedan han förklarar sig på grund av sjuklighet icke längre kunna verka såsom Sällskapets ordförande. Den nya styrelsen utgjordes av: ordförande apotekaren Ernst Nilsson, vice ordförande och sekre-

rare häradskrivaren J. W. Lindén, kassaförvaltare disponenten J. A. Mörk, samt materialförvaltare köpmannen C. Wigoff. Av samma årsmötesprotokoll framgår vidare, att Sällskapet för en kostnad av 10:— kronor beslöt anskaffa en schackklocka.

De första verkliga turneringarna inom Sällskapet slutsplades under år 1911 och vunnos av: i första klassen: A. Rydén och i andra klassen: J. A. Mörk. Detta år spelades även tvenne

1. Ernst Nilsson	0 0	— C. Eklund	1 1
2. Johan Lindholm	0 1	— H. Johnson	1 0
3. Albert Haldin	1/2 1/2	— C. Ohlson	1/2 1/2
4. Karl Steenhoff	1 1	— A. Ljungqvist	0 0
5. Arvid Peterstrand	1 1	— C. Söderqvist	0 0
6. Karl Asp	1 0	— Nils Bohman	0 1
7. J. W. Lindén	1 1	— J. S. Grandin	0 0
8. Bruno Ziegler	1 1/2	— A. Blomberg	0 1/2
9. Uno Åkerlund	1 1	— C. Österlund	0 0
10. J. A. Mörk	1 1	— D. Westling	0 0
11. G. Wahlbeck	0 1	— F. Fredriksson	1 0
12. Karl Hultgren	0 1	— A. Nylén	1 0
13. C. Wahlén	0 1	— A. Rosén	1 0

Ett nytt blad i protokollsboken:

"1913 den 27 maj hade Linköpings Schacksällskap äran att som gäst se samtidens störste schackanalytiker, den frejdade Nürnbergdoktorn Siegbert Tarrasch, som spelade simultan med följande resultat: 27 vinst, 2 förlust (mot Dr Svenonius, Norrköping, och Dr Rydelius, Ätvidaberg) samt 4 remis."

Året därpå hade Sällskapet en annan celeberräst gäst, nämligen Gust. Nyholm, som simultanspelade mot 19 herrar och 1 dam, vann 15, förlorade mot Karl Hultgren, J. W. Lindén

matcher mot Norrköpings Schacksällskap, vilka dock båda förlorades, med 5 1/2—10 1/2 resp. 9 1/2—10 1/2.

År 1912 hade Sällskapets spelstyrka tydligen ökat, ty Marie Bebbädel-sedag d. å. vanns å Frimurarehotellet i Linköping en dubbelrondig match mot Norrköpings Kontoristförenings Schackklubb med 17 1/2—8 1/2. Laguppställningarna i denna match — Sällskapets första lagseger — förtjäna kanske räddas från glömskan: Linköpingsspelarna nämnas först:

och Oskar Karlsson, samt gjorde 2 remis.

Den 18 april 1915 utkämpades å Frimurarehotellet i Linköping en ny match mot Norrköpings Kontoristförenings Schackklubb, nu med resultatet 8 1/2—6 1/2 till Linköpings fördel. Vi återge å nästa sida det originella programbladet från denna match.

Samma år — 1915 — sammanslogs Linköpings Schacksällskap och Linköpings Arbetares Schacksällskap, som varit verksamt sedan 1912, varvid man beslöt antaga namnet Linköpings Allmänna Schacksällskap.

SCHACK - MATCH

LINKÖPING—NORRKÖPING

Å FRIMURAREHOTELLET 18 APRIL 1915

PROGRAM:

- Kl. 11 f. m.: Mottagande.
- Kl. 11,30 f. m.: Striden börjar, därunder kämpas å ena sidan *tyiskt* med preussigt, berliner, wiener och ungerskt parti, å andra *allieradt* med ryskt, franskt, engelskt och skottskt parti.
- Kl. 3 e. m. avblåses striden, vila i löggravarna för att kl. 3,30 löpa till ett fint dukadt *middagsbord* med Damlöpare (och Patt-partier). Där förekommer: 1:o) *Normalöppning* med förgåva av smörgås, anfall på helan (:= tages), ej avböjd halva (!= bra dr.) en del tar tersen (= 3 bönders gambit =? dåligt drag). 2:o) *Mittelspelet* med "gaffel", Bier och Win (avcr). Bland rätterna borde finnas: Analyserad Tarrachsoppa, biff å la Robert (Sahlberg), Jumbostek, Wienersnitsel, Springareoffer (= rossbiff) m. m. 3:o) *Slutspelet* med eftergambit av bl. a. Zuchertort (= sockertårta), Capablanmanger med Laskersås, Steenhårda nötter m. m. Under middagen Flygelspel (Fianchetto).
- Kl. 4,30—5 e. m. Mocka med Cohn-jak och Havanna (till Kubanens ära) som tändas med schackspelarnas snilleblixtar då inget Aspvirke (= tändstickor) i dag finnes, samt för pristagare en kein Schlechter Schwartz.
- Kl. 5—6 e. m.: Siciliansk aftonsång med dubbande av nya caissariddare.
- Kl. 6—8 e. m.: Striden på schackbrädet uppblössar ånyo med rika byten och soldatavancement.
- Kl. 8—10: Komprometterande spel och Schackblindmattsut.
- „ 10—11: Supé med apotekarebrännvin och för dem, som vilja, Nyholmskt klister (= gröt).
- „ 11—12: Allmän glädje till följd av fredsslutet.
- „ 12—1: Philidärrarnas tokmatt efter Muziogambit.
- „ 1: I Morphys och Caïssas armar.

Vid det gemensamma sammanträdet, då sammanslagningen beslutades, valdes följande styrelse: ordförande: J. W. Lindén, vice ordförande: Erik Karlsson, kassaförvaltare: Albin Björk, materialförvaltare: Einar Wiberg och turneringsledare: Ernst Nilsson, och vid sammanträde den 30 november 1915 godkändes styrelsens förslag till nya stadgar och turneringsbestämmelser.

1916 blev ett gott år för Sällskapet, som nu förvärvat en av Sveriges bästa spelare, nämligen J. Grenholm. Sällskapet erövrade detta år Östergötlands Schackförbunds vandringspokal efter att ha besegrat Norrköpings Kontoristförenings Schackklubb med $5\frac{1}{2}$ — $4\frac{1}{2}$ och Norrköpings Schacksällskap med 6—4. Vidare spelades tvenne vänskapsmatcher mot Norrköpings Kontoristförenings Schackklubb, vilka båda vunnos, med $10\frac{1}{2}$ — $6\frac{1}{2}$ resp. 4—2.

Gust. Nyholm gästade åter Sällskapet och spelade simultan mot nio av dess bästa spelare. Nyholm vann åtta partier men förlorade till Lindén.

Slutligen utkämpades under tiden 8/1—10/11 1916 ett korrespondensparti mot Norrköping, vari samtliga drag publicerades i Norrköpings Tidningar, som även uppsatt en pokal till segraren. Denna pokal pryder nu Sällskapets prismonter, då detta, med svart i ett spanskt parti, vann efter 38 drag.

Årsberättelsen för säsongen 1916—1917 inleddes med en parentation över den bortgångne hedersledamoten, vice häradsförvaltare Johan Lindholm, och vidare "har nervus rerum i Sällskapet lemnat orten, nämligen Apot. Ernst Nilsson". Slutligen uppmanas medlemmarna "att icke förtrötts utan

uppehålla det ädla spelets banér högt över den blodbesudlade tidens småaktiga gräl och jämmerliga faconer."

Sällskapets verksamhet utåt avstannade nu under några år, och man nöjde sig med en årlig klubbmästerskapsturnering samt vänskapspartier.

Vid årsmötet 1918 avsåg sig häradskrivare Lindén återval och kallades till Sällskapets hedersledamot. Till ordförande valdes nu fabrikeren Bruno Ziegler, som emellertid endast skötte klubban ett år. Han efterträddes nämligen 1919 av folkskolläraren Adolf Rydén, som i sin tur avgick år 1920.

En pristagareförteckning från dessa år, vi välja säsongen 1919—20:

Klass 1: 1:a G. Fabricius

2:a Adolf Rydén

3:a Oskar Pettersson (som ännu — 1951 — är aktiv spelare, samt ordförande i Östergötlands Schackförbund)

Klass 2: 1:a J. A. Blom

2:a Eric Isacson (den kände problemisten; sedermera nitisk sekreterare i Sällskapet)

Klass 3: 1:a C. Johansson (Sällskapets dåvarande sekreterare)

2:a C. E. Hillding.

År 1920 valdes urmakare Otto K. Ekdahl till ordförande och under hans ledning började Sällskapet åter uppblomma.

Sålunda inflyttade man 1921 i en ny lokal, Teatern, och i årsberättelsen 1921—22 finna vi, att Sällskapet skaffat sig egna möbler. Vidare redogöres för tvenne telefonmatcher mot Norrköpings Kontoristförening. Den första matchen, bestående av tvenne konsultationspartier med tre man vid varje bord, spelades hemma hos en

av Sällskapets medlemmar, övermonter J. A. Blom, och gav till resultat att Sällskapet vann med $1\frac{1}{2}$ — $1\frac{1}{2}$. Den andra telefonmatchen, till vilken allmänheten hade fritt tillträde, arrangerades å Stora Hotellet och slutade 2—2. Här möttes fyra 2-manalag.

I pokalmatchen mot Norrköpings Schacksällskap förlorade däremot Sällskapet med $2\frac{1}{2}$ — $7\frac{1}{2}$.

Även denna säsong spelade Gust. Nyholm simultan, nu med resultatet + 15, — 5, = 2.

Under säsongen 1922—23 spelade Sällskapet två matcher — mot de båda Norrköpingsklubbarna — av vilka den ena gjordes oavgjord och den andra förlorades.

Av årsberättelserna från dessa år framgår, att Sällskapets medlemsantal höll sig mellan 30 och 40, och att schackintresset var relativt livligt. Bland orsakerna härtill anföres bl. a. de ovannämnda årliga lagmatcherna. Sålunda spelades år 1925 en match vid 17 bord mot Norrköpings Schacksällskap med resultatet $6\frac{1}{2}$ — $10\frac{1}{2}$ samt ytterligare två matcher med lag bestående av andra- och tredjeklassspelare.

Samma år inköpte Sällskapet 10 st. schackur och beslöts, att klubbmästerskapsturneringen därefter skulle spelas med en betänketid av 18 drag per timme.

1926 anslöt sig Sällskapet till det nybildade Östergötlands Schackförbund. Listan över denna säsongens turneringar antyder ett livligt intresse för turneringsspel: sålunda hade, förutom huvudturneringen i tre klasser, vars första klass vanns av Otto Nilsson, spelats en nöjesturnering, också

i tre klasser, samt en gemensam handcapturering.

År 1927 flyttade Sällskapet till Bengtssons Konditori vid Storgatan. Detta år spelades fem lagmatcher, av vilka tre vunnos och två förlorades. Säsongens klubbmästare hette Einar Svensson, som sedan i många år såsom ordförande ledde Sällskapets öden.

I oktober 1928 dog Sällskapets hedersledamot, en av dess stiftare, f. häradskrivaren J. W. Lindén, 80 år gammal.

1929 hade Sällskapet besök av Ewim Bogoljubow, som i Frimurarehotellens konsertsal mötte 37 simultanmotståndare och fick resultatet + 28, — 1, = 8. Vinnaren hette B. Hillding.

I årsberättelsen för säsongen 1929—30 klagas det över ringa intresse och dålig anslutning, men i nästa årsberättelse prisas verksamhetsåret 1930—31 såsom "ett av Sällskapets bästa och innehållsrikaste". Detta år firade Sällskapet sitt 30-årsjubileum med en fest å Frimurarehotellet. Härvid spelades en simultanmatch mot en av Sällskapets egna medlemmar, Folke Ekström, vars namn vi nu för första gången finna i Sällskapets annaler, men som blev det dominerande under 1930-talet. Ekströms resultat i den nämnda simultanmatchen var + 18, — 3, = 11. Tidigare under säsongen hade Gösta Stoltz gästade Sällskapet och rönt hårt motstånd: + 17, — 5, = 6.

1930—31 arrangerade Östergötlands Schackförbund dels en individuell turnering om Östgöta-mästerskapet, vilken vanns av Folke Ekström, dels en lagserie, som vanns av Norrköpings Schacksällskap med Säll-

skapet på andra plats. Fyra matcher vannos under det att finalen mot N. S. S. förlorades knappt.

Sällskapets unga B-lag vann slutligen en vänskapsmatch mot Ätvidabergs Schackklubb.

Vid årsmötet 1931 valdes typografen Einar Svensson till ordförande, och under hans och Folke Ekströms ledning gick Sällskapet nu mot stora framgångar.

Under säsongen 1931—32 blev Sällskapets A-lag tvåa i Östergötlands Schackförbunds DM-serie efter att ha förlorat med 4—6 mot Norrköpings Schacksällskap, men sedan denna serie slutspelats utmanade Sällskapet serievinnarna till en 25-mannamatch, vilket accepterades. Denna match — som kom att omfatta 26 bord — spelades i Linköping och vanns av Sällskapet med $15\frac{1}{2}$ — $10\frac{1}{2}$.

Sällskapet inflyttade under denna säsong i en ny lokal, nämligen Café Cecil.

1932—33 blev en mycket livlig och lyckosam säsong för Sällskapet. Visserligen vann Norrköpings Schacksällskap efter vanligheten finalen om lag-DM med 6—4, men i den av Östergötlands Schackförbund anordnade tävlingen för B-lagen tog Sällskapet revansch. Av matcherna kan f. ö. framhållas en 30-bordsmatch mot västra Östergötland (Motala—Vadstena—Ödeshög) som vanns med $16\frac{1}{2}$ — $13\frac{1}{2}$.

Klubbmästare blev Folke Ekström, och klass 2 vanns av den mycket lovande Henrik Fagerstedt.

Årsberättelsen omnämner vidare bl. a. att J. W. Johansson vunnit ett förstapris i Tidskrift för Schacks korrespondensturneringar, samt att Gideon Ståhlberg gästade Sällskapet

och givit en simultanföreställning, + 16, — 4, = 7.

Under säsongen 1933—34 inskränkte sig matchutbytet med andra klubbar till två vänskapsmatcher mot Mjölby Schackklubb, som båda vannos.

Den följande säsongen blev desto livligare. I Östergötlands Schackförbunds lag-serie om DM lyckades nämligen Sällskapet vinna första priset och östgötamästartiteln genom att besegra fem av motståndarelagen och endast förlora med $4\frac{1}{2}$ — $5\frac{1}{2}$ mot Norrköpings Schacksällskap. Vidare spelade Sällskapets B- och C-lag sex matcher, av vilka fem vannos.

Klubbmästare för säsongen blev nittonåringen Herbert Bernhardson.

Erik Lundin spelade en simultanmatch: + 16, — 7, = 5.

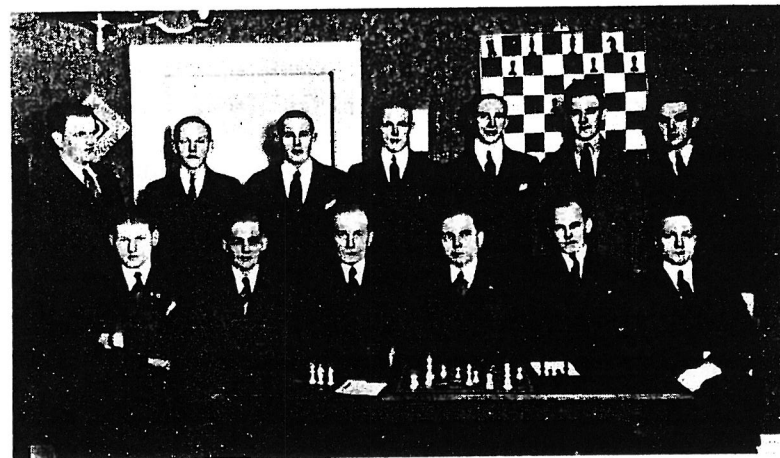
I turneringen om det individuella östgötamästerskapet deltog Arne Boman, som erövrade ett hedersamt tredjepris.

Sällskapets trettiofemte spelår, 1935—36, blev det dittills bästa med stora framgångar utåt och en god avslutning med inre stadga.

I DM-lagtävlingen vannos både A- och B-laget samtliga matcher, A-laget med en sammanlagd partikvot av $35\frac{1}{2}$ — $14\frac{1}{2}$ och B-laget med $37\frac{1}{2}$ — $12\frac{1}{2}$. Dessutom vann B-laget två vänskapsmatcher.

I landskapsmatchen Östergötland—Småland (11—9) deltog fem av Sällskapets medlemmar med resultatet tre vinster och två remier.

Folke Ekström blev klubbmästare för säsongen på tryggt avstånd ($4\frac{1}{2}$ poäng) före närmaste man. Klass 2 vanns av Roy Lindstedt och Manne Sundh, och här finna vi som fjärde pristagare Sällskapets nuvarande ord-

Klubbens första distriktsmästare. Sittande från vänster: H. Bernhardsson, E. Pettersson, J. W. Johansson, O. Nilsson, S. Öberg, E. Söderkvist. Stående från vänster: V. Nilsson, A. Boman, E. Svensson, I. Johansson, N. Knutson, E. Ericsson och A. Karlsson. Kortet taget 1935.

förande Karl Karlsson, under det att 1950 års klubbmästare, den jämne och pålitlige Manne Samuelsson, vann klass 3.

Den 10 november 1935 gästades Sällskapet av Gösta Stoltz, som skildrade schackolympiaden i Warschawa, där Sverige som bekant blev tvåa. Vidare spelade Stoltz simultan, + 13, — 4, = 2.

För att celebrera sitt 35-årsjubileum arrangerade Sällskapet under påskhelgen 1936 en turnering, till vilken inbjöds 1935 års kongressmästare J. B. Lindberg, Lund (som emellertid fick förhinder). Willy Pettersson, Norrköping, och Karl Andersson, Finspång, den så tidigt bortkallade schacktalangen. Vidare deltog av Sällskapets spelare Ekström, samt

Gösta Karlsson, Axel Karlsson och Manne Sundh.

Segrare i turneringen blev Ekström med 5 poäng, tvåa Pettersson, $3\frac{1}{2}$ poäng, och trea Andersson, 3 poäng.

Vid jubileumsfesten kallades till Sällskapets hedersledamöter Einar Wiberg och Otto K. Ekdahl, "som under många år utfört ett synnerligen förtjänstfullt arbete inom Sällskapet".

Ekströms namn fick år 1935 även god internationell klang, då han i 1934 års mästerskapsturnering för IFSB (Internationaler Fern-Schach-Bund) erövrade tredje pris. Och i följande IFSB-mästerskap — en utomordentligt välbesatt turnering — delade han andra och tredje pris med hamburga-

ren Schönmann (9½ poäng av 13). Segraren hade 10 poäng och hette Paul Keres, den blivande stormästaren.

1936—1937. För tredje året i följd erövrade Sällskapet 1:a pris i Östergötlands DM, och tog därmed hem vandringspriset för alltid. Samtliga matcher vunnos med den sammanlagda poängkvoten 57—13. Sporrade av A-lagets exempel vann även B-laget sin serie, ävenledes med fyra raka matchsegrar och kvoten 31—9.

Att Sällskapets medlemmar nu ägde god spelstyrka visar oss även en del andra resultat från denna säsong. Sålunda spelade Östergötland en match mot Örebro Schacksällskap, varvid Sällskapet bidrog med tolv spelare, som togo 8½ poäng.

Påföljande säsong hamnade både A- och B-laget på andra plats i resp. serier. Vidare spelades en stadsmatch mot Norrköping, där Linköping vann med 19½—10½; tyvärr framgår ej av tillgängliga handlingar huru många av Sällskapets medlemmar som deltog i denna match.

Sällskapets klubbmästerskapsturnering vanns, liksom året förut, av Arne Boman. Ekström deltog icke i denna turnering, utan nöjde sig med att vinna blixtmästerskapet.

I juni 1938 spelades i Bremen den bekanta matchen mellan Stortyskland och Nordens utvalda lag. Ekström deltog, men lyckades endast få med ½ poäng från de båda partierna mot Willi Schlage.

Säsongen 1938—39 vann Sällskapet åter DM för Östergötland. Överlägsen segrare i klubbmästerskapsturneringen: Ekström.

När Sällskapets spelare efter sommaruppehållet åter samlades mera re-

gelbundet på hösten 1939, hade det andra världskriget brutit ut, och spelarna försvunno i fortsättningen alltbland från klubben under tre, fyra månader för att tjänstgöra som pjäser i det stora neutralitetsspelet.

A-laget vann detta år samtliga matcher i DM-serien och tog därmed en ny inteckning i vandringspriset. B-laget måste lämna walkover i en match men vann de tre övriga och segrade därmed i B-serien.

Rudolf Spielmann, den landsflyktige mästaren, spelade i december 1939 en simultanmatch vid 35 bord, och fick resultatet + 15, — 4, = 16.

Sällskapets klubbmästerskapsturnering hemfördes åter av Ekström, med Gösta och Axel Karlsson närmast.

Vid årsmötet 1940 valdes Ekström till ordförande. Mångåriga ordföranden Einar Svensson hade nu dragit sig tillbaka från det aktiva schacklivet och valdes till hedersledamot, varjämte han erhöll Sällskapets förtjänsttecken i guld. Detta hederstecken hade instiftats 1934, främst såsom en utmärkelse åt framgångsrika lagspelare: guldmärket tilldelades den som i matcher mot andra klubbar vunnit 25 poäng.

Ännu en gång lyckades Sällskapet spelåret 1940—41 hemföra segern i Östergötlands DM med tre vunna och en oavgjord match, mot de unga schackentusiasterna i Motala. Östergötlands Schackförbunds vandringspokal hamnade sålunda för alltid i Sällskapets prisma, och blev en välkommen jubileumspresent. Denna säsong firades nämligen Sällskapets 40-årsjubileum med en liten påskturnering 1941, vari deltog de kända mästarerna Erik Lundin och Bengt Ekenberg, samt Sällskapets egna för-

mågor Ekström, Axel och Karl Karlsson samt Manne Sundh. I första ronden mötte Ekström Ekenberg och förlorade, varefter han på eftermiddagen samma dag mötte Lundin. Detta parti slutade efter långvarig strid remis. Sedan Lundin därefter vunnit mot Ekenberg var hans förstapris klart, under det att det andra såg ut att hamna i Kalmar (Ekenberg bodde där då). Emellertid lyckades Axel Karlsson — som i första ronden förlorat mot Lundin efter två minuters spel och elva drag (enligt Lundin dennes kortaste vinstparti) — spela remis mot Ekenberg, därmed hjälpande Ekström till delning av andra och tredje prisen med Ekenberg.

1941—42. I årsberättelsen för denna säsong läsa vi: "Under hösten 1941 voro Sällskapets spelkvällar livligt besökta, men på våren 1942, då många spelare blevo inkallade till beredskapstjänst, slappnade intresset. A-laget hävdade dock sin rangställning som Östergötlands främsta 10-mannalag genom att erövra lagmästerskapet för år 1942. Matcherna gåvo en sammanlagd kvot av 28—12". B-laget skötte sig även fint med ett andrapris i B-serien.

Sällskapets klubbmästerskapsturnering, ursprungligen omfattande 20 deltagare, kunde icke genomföras fullständigt, "enär ungefär hälften av spelarna samtidigt blevo inkallade". Segraren var emellertid klar: Ekström, som vann samtliga partier.

Tillsammans med schackklubben Kamraterna anordnade Sällskapet under januari och februari 1942 den första turneringen om Linköpingsmästerskapet, i tre klasser. Den skärpta beredskapen medförde dock, att spelet i mästartklassen måste avbrytas efter

Folke Ekström

fem ronder (Sällskapets Roy Lindstedt hade då ledningen) under det att klasserna 1 och 2 kunde slutas.

Sommaren 1942 flyttade Folke Ekström till Stockholm, där han som bekant snart visade sig tillhöra Sveriges ledande mästare. Den förut citerade årsberättelsen säger: "Ekström är oftast gratulera till de möjligheter i schackligt hänseende huvudstaden har att erbjuda. Sällskapet är däremot att beklaga, som mistat sin drivande kraft och förstabordsspelare."

Vid årsmötet i september 1942 kallades Folke Ekström till hedersledamot i Sällskapet.

Ekström-epoken var nu tillända. Den hade givit Sällskapet stora framgångar resultatmässigt vid mötena med andra schackklubbar, men framförallt hade Sällskapets medlemmar av honom lärt en del av konsten och

glädjen att spela schack. Och att glädjas åt schackspelet — även vid motgångar — var nu nödvändigt för dess medlemmar, under de två ganska svåra år som närmast följde, sedan Ekström lämnat Sällskapet.

Framgångarna i DM-serien voro nu t. v. slut: i 1942—43 års turnering hamnade Sällskapet sist utan matchseger. Bl. a. förlorades för första gången en match mot lokalkonkurrenten Schackklubben Kamraterna (4—6). I samma säsong klubbmästerskaps final möttes Axel och Karl Karlsson, varvid Axel K. segrade med 1½—½. KM i blixtpel hemfördes av blixtperten Roy Lindstedt, som även vann en tillsammans med SK Kamraterna anordnad gemensam blixturnering.

1943—44. Ekström hade efterträts som ordförande av typografen Knut Nyström, som emellertid skötte klubban endast ett år, och 1943 efterträddes av sin yrkeskollega Karl Karlsson, vilken alltsedan dess innehaft ordförandeposten. Den viktiga och arbetskrävande kassörssysslan har sedan 1942 skötts av Harry Andersson, och det är främst dessa båda entusiasternas arbete som återgivit Sällskapet dess position bland länets schackklubbar.

Sällskapets gamla vandringspokal, uppsatt år 1913, indrogs vid årsmötet 1943 att för alltid förbli Sällskapets egendom. Stipulationerna för dess slutliga erövrande var nämligen ytterst svåra att uppfylla: den tillföll för alltid den, som erövrat fem inteckningar i följd. I stället uppsattes av medlemmen Nils Knutson en ny vandringspokal, som kunde erövras på något lättare villkor: tre klubbmästerskap i följd eller fem

utan ordningsföljd. Pokalen av år 1913, vars affektionsvärde ytterligare förhöjes av att även efter 1943 klubbmästarnas namn ingraveras i den, innehar nu en av de främsta platserna i Sällskapets prisionter.

I 1943—44 års DM, som vanns av Linköpingsklubben Kamraterna, blev Sällskapet tvåa med två matchsegrar, en oavgjord match (mot Kamraterna) och en förlorad match (mot Norrköpings Kontoristförening). I B-serien deltog icke Sällskapet, men B-laget spelade tvenne vänskapsmatcher, av vilka den ena vanns och den andra blev oavgjord.

Sällskapets ordförande Karl Karlsson vann denna säsong klubbmästerskap med föregående års mästare Axel Karlsson på andra plats. I klass 2 segrade Gösta Falk överlägset.

Slutligen arrangerades en simultanmatch mot Ekström, som gjorde + 17, — 2, = 6.

Nästa säsong — 1944—45 — börjar Sällskapet åter resa sig. Årsberättelsen säger: "som helhetsomdöme över spelåret kan man säga, att intresset ökat och spelaftnarna varit flitigare besökta än på flera år".

Sällskapet deltog under säsongen med två lag i Östergötlands DM-serier. A-laget vann två matcher och förlorade två, vilket räckte till tredje pris. B-laget vann fyra matcher, spelade oavgjort i en och förlorade en, vilket ävenledes gav tredje pris. Och eftersom alla goda ting äro tre, vann Manne Samuelsson tredje pris i turneringen om det individuella östgötamästerskapet.

Klubbens egna turneringar dominerades denna säsong av Carl Magnus Brorström, som vann såväl klubbmästerskapet som blixtmästerskapet, och

ävenså en under våren 1945 anordnad entimmesturnering.

Vid Sveriges Schackförbunds turneringar i Visby sommaren 1945 deltog i andra klassen tvenne av Sällskapets medlemmar, Harry Andersson och A. E. Axelson, som båda togo 5½ poäng av 9, vilket för Anderssons del gav ett delat 2:a—4:e-pris.

Under året avled Sällskapets hedersledamot Einar Wiberg.

Vid årsskiftet 1945—46 spelades den första internationella turneringen efter kriget i den engelska badorten Hastings. Denna turnering följdes med stort intresse av Sveriges och kanske framförallt Linköpings schackspelare: bland deltagarna var Folke Ekström, som här övertygande bevisade sig tillhöra den internationella mästartklassen. I första rondan vann han mot dåvarande USA-mästaren Arnold S. Denker, och några ronder senare mot exvärldsmästaren Dr Euwe. Hans slutliga andraplacing, ½ poäng efter Tartakower, var en utmärkt prestation, och det var med stolthet och beundran som Sällskapet hyllade sin hedersledamot. Det var vidare naturligt, att Sällskapets medlemmar gärna ville återse Ekström i sin krets, och han inbjöds att den 24 februari 1946 simultanspela i Linköping. Evenemanget, som lockat en publik på 200 personer, inleddes med att Ekström kåserade om Hastings-turneringen. I den därpå följande simultanmatchen deltog de flesta av Linköpings bättre spelare, varför Ekström mötte hårt motstånd, vilket siffrorna + 23, — 7, = 5, visa.

Även denna säsong — 1945—46 alltså — tog A-laget tredje pris i DM-serien; de båda Norrköpings-

klubbarna Schacksällskapet och Kontoristföreningen visade sig för starka.

Säsongens klubbmästare hette Manne Sundh.

Sommaren 1946 arrangerade Motalla Schacksällskap landsförbundets kongressturneringar, vid vilka fyra av Sällskapets medlemmar deltog i klass 2.

1946—1947. Vid säsongens början inflyttade Sällskapet i en ny lokal, Lampes Konditori, en utomordentligt trevlig lokal, där under de följande åren medlemmarna även sommartid gärna samlats. Intresset för Sällskapets verksamhet var nu mycket stort. Sällskapets framgångar i Östergötlands DM bidrogo kanske härtill: med fyra vunna och en oavgjord match hemfördes 1947 års DM-tecken, de första Sällskapet vunnit sedan 1942. Särskilt meriterande ansågs 7—3-segern över Norrköpings Kontoristförening vara: mot de spelstarka Kontoristerna har Sällskapet ofta dragit det kortaste strået.

Karl Karlsson tog sin andra inteckning i vandringspriset genom att vinna klubbmästerskapet med 100 %. Karlsson tog även andra priset i den av Sällskapet arrangerade turneringen om Linköpingsmästerskapet, som vanns av Schackklubben Kamraternas gode E. Nyberg.

Den 2/2 1947 gästade Sällskapet med ett 15-mannalag smålandsmästarna Jönköpings Schacksällskap, som vunno med 8½—6½.

Under samma säsong påbörjades slutligen en korrespondensmatch mot schackklubben i den finska staden Joensuu, Linköpings vänort. Detta var Sällskapets första internationella match; vi skola snart få höra talas om flera.

Hösten 1947 erhöill Sällskapet nämligen en inbjudan från Roskilde Skakklubb till deltagande med ett 10-mannalag i en till påsken 1948 planerad lagtävling med anledning av Roskildeklubbens 40-årsjubileum. Härvid skulle även ett lag från Tönsberg delta. (Roskilde är Linköpings danska och Tönsberg dess norska vänort.) Det säger sig självt att Sällskapet med glädje tackade ja till denna inbjudan. Denna Sällskapets första utlandsresa blev mycket lyckosam, då dess rutinerade lag efter hård kamp med framförallt Tönsberg Sjakklubb erövrade första priset, Roskilde stads hederspris. Om Danmarksresan och turneringen där berättar en deltagare på annan plats i denna skrift.

Säsongen 1947—48 var Sällskapets verksamhet mycket livlig. Sålunda spelade A-laget sex matcher i A-serien för Östergötland, varav fyra vunnos, en blev oavgjord och en förlorades (mot Kontoristerna!) vilket gav tredje pris; varjämte B-laget vann andra pris i B-serien med tre vunna, en oavgjord och en förlorad match. Slutligen tog Sällskapet med 7¹/₂—6¹/₂ revansch mot Jönköpings SS vid returmötet i Linköping.

Alfred Rimmelgas, av krigshändelserna fördriven från sitt hemland Estland, hade nu inträtt i Sällskapet och dominerade denna säongs prislister. Han vann klubbmästerskapet efter hård strid med den nya talangen Tore Danielsson och den alltid pålitlige Manne Samuelsson, samt blixtmästerskapet. Danielsson vann där emot Cup-tävlingen.

1947 års Sverigemästerskap hade vunnits av Folke Ekström, och som denne på hösten samma år flyttat

närmare Linköping, till Norrköping, inbjöds han till Sällskapet en kväll under höstsäsongen och kåserade om sina upplevelser vid schackbrädet.

Det återstår nu endast att berätta om de båda senaste säsongerna, var efter vår lilla titt i styrelseberättelser och protokoll från Sällskapets fem första dekader får vara slut. Den kan tyckas ha givit endast torra fakta, siffror och namn, men vilken rastlös verksamhet, vilket rikt liv finna vi inte bakom siffrorna och namnen!

Nu till säsongen 1948—49: Manne Sundh blev klubbmästare, och fick därmed sin andra inteckning i vandringspriset. Däremot lyckades Sundh mindre gott i den på våren spelade turneringen om Linköpingsmästerskapet: här vann Rimmelgas, tvåa blev Sällskapets sekreterare A. E. Axelson och trea Manne Samuelsson.

I DM-tävlingen spelade A-laget 7 matcher, varav fem vunnos, en blev oavgjord och en förlorades. Denna DM-serie blev den dittills jämnaste, varom sluttabeln vittnar:

1. Norrköpings Kontoristförening, 11 p., partikvoten 50¹/₂—19¹/₂.
2. Motala SS, 11 p., partikvoten 47—23.
3. Linköpings Allmänna SS, 11 p., partikvoten 46—24.

B-laget vann B-serien, med fem vunna och en förlorad match.

På Frimurarehotellet i Linköping utkämpades den 13/2 1949 en match Östergötland—Småland (14—6). Till Östergötlands seger bidrog de fem deltagande spelarna från Sällskapet kraftigt, tre vinster, två remier.

Vid Eskilstuna-kongressen vann Harry Andersson fjärde pris i sin klass 2-grupp.

Den senast avslutade säsongen 1949

—1950 blev även den mycket framgångsrik för Sällskapet. A-laget segrade i Östergötlands DM med partikvoten 42¹/₂—17¹/₂. Sju spelare, Arthur Andersson, Harry Andersson, A. E. Axelson, Tore Danielsson, Sture Fritiofsson, Axel Karlsson och Manne Samuelsson, deltog i samtliga sex matcher, under det att Roy Lindstedt, Alfred Rimmelgas och Sven Öberg deltog i fem, ett gott bevis på A-lagsspelarnas sammanhållning och laganda.

B-serien var uppdelad i två grupper. Sällskapets B-lag vann klart den ena gruppen, men förlorade finalen mot den andra gruppsegraren, Mjölby SK.

Efter en lång rad andraplaceringar i klubbmästerskapsturneringarna lyckades Manne Samuelsson äntligen erövra sin första inteckning i Nils Knutsons vandringspris. Hans seger var synnerligen överlägsen: nio vinst, sju remi, ingen förlust.

Svenske mästaren Anton Fridh från Malmö, som inträtt i Sällskapet under våren 1950, vann Sällskapets blixtmästerskap, och debuterade "utåt" för sin nya klubb med att vinna 1950 års Linköpingsmästerskap.

Sedan den egentliga spelsäsongen för Sällskapets del avslutats den 18 april 1950, då prisutdelningen förrättades. Återstod ändock dess höjdpunkt, nämligen Tönsberg Sjakklubbs vänortsturnering, som ägde rum under pingsthelgen. Även denna Sällskapets andra utlandsfärd blev framgångsrik: Sällskapet vann matchen mot Roskilde SK med 6¹/₂—3¹/₂ och mot Tönsberg Sjakklubb med 8—2, och därmed segern i lagtävlingen. Tönsberg Arbejderforenings hederspris och Tönsberg Sjakklubbs bords-

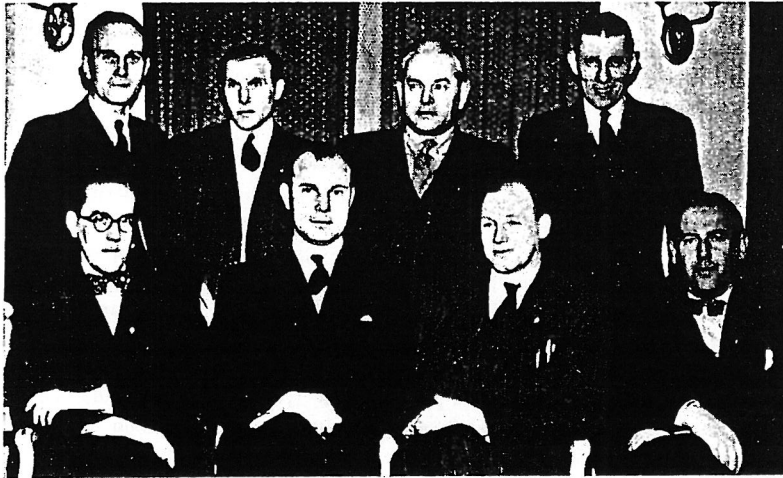
flagga pryder nu Sällskapets prisskåp.

Även om Norgeresan kunna vi läsa mera på annat ställe i denna skrift.

Jubileumssäsongen 1950—51 inledes den 5 september 1950 med årsmötet, varvid följande styrelse valdes: ordförande Karl Karlsson, vice ordförande: Manne Sundh, kassör: Harry Andersson, materialförvaltare: J. W. Johansson, och sekreterare: A. E. Axelson, med Harry Gustafsson och Sune Lilja som suppleanter. I mitten av september startade den stora klubbmästerskapsturneringen, där favoriterna heta Anton Fridh och Manne Samuelsson. Den 29 oktober, den söndag då Konung Gustav V, Sveriges schackspelares höge beskyddare, avled, deltog femton av Sällskapets medlemmar i en stadsmatch mot Norrköping, och söndagen därpå gästade smålandsmästarna Jönköpings SS åter Linköping. Efter en ytterst rafflande match blev slutresultatet 7¹/₂—7¹/₂.

När detta skrives har A-laget spelat tre matcher i säsongens DM: mot Norrköpings Kontoristförening, som besegrades med 6—4, mot Motala SS, där resultatet (som vanligt, frestas man säga) blev 5—5, och mot lokal konkurrenterna Kamraterna, där Sällskapet vann med 6¹/₂—3¹/₂. Dessa tre klubbar ha under det senaste decenniet varit Sällskapets främsta motståndare inom Östergötland, och Sällskapet hoppas nu att det goda resultatet mot dessa lag i innevarande års serie skall möjliggöra ett försvarande av titeln "lagmästare för Östergötland".

Nästa blad i protokollsboken är blankt...

*Styrelsen jubileumsåret. Sittande från vänster: A. E. Axelson, sek.,
Karl A. Karlsson, ordf., Harry Andersson, kassör, Sune Lilja.
Stående från vänster: J. W. Johansson, materialförv.,
Harry Gustavsson, Arthur Andersson,
Manne Sundh, v. ordf.*

Till Danmark

När Roskilde Skakklubb på hösten 1947 inbjöd Linköpings Allmänna Schacksällskap och Tönsberg Sjakklubb till lagmatcher i Roskilde under påsken 1948 hade Sällskapet inga svårigheter att få ihop ett lag. Utlandsresan lockade och träningen bedrevs flitigt under hela säsongen. Och långfredagen 1948 var det tretton herrar och en dam som förväntansfullt gav sig ut på sin första utlandsfärd. Damen var Tore Danielssons fru, en verkligt lyckosam mascot visade det sig.

När snälltåget så småningom gled in på Malmö C stod en av våra gamla vänner och väntade på att få hälsa på oss: Gösta "Sam" Karlsson, som flyttade från Linköping i början på 40-talet. Lång pratstund kunde det emellertid inte bli, ty Köpenhamnsbåten väntade otåligt, och Malmö-tullen ville absolut ha reda på vad våra väskor innehöll. Och när båten fört oss till Sundets andra strand ville Köpenhamns tullmän också veta det. Det var här som Gösta Falk upptäckte att cigarrettrökning är en last.

Vid tullen mötte oss en representant från Roskilde Skakklubb, som förde oss till Hovedbanegaarden, och så var vi snart i Roskilde, där våra värdar tog emot oss på danskars gemytliga sätt. Norrmännen hade anlänt till Roskilde tidigare på dagen,

och den kvällen satt i många hem i Roskilde danskar, norrmän och svenskar i trivsamt samvaro och förbrödning.

Påskafton kl. 8,15 fm. samlades de fyra lagen (även Roskilde Arbeiderskakklubb deltog i turneringen) i festsalen på Hotel Prinsen där Roskildes borgmästare Villumsen hälsade välkommen och förklarade tävlingarna öppnade. I första rondan möttes de båda Roskildeklubbarna varför vi fick ta oss an norrmännen. Det blev två rasande hårda matcher: med 5¹/₂ — 4¹/₂ vann Roskilde Skakklubb över Arbeiderskakklubben och vi hade turén nå samma resultat mot norrmännen, som spelade verkligt bra schack. Vår match var f. ö. inte klar förrän påskdagens eftermiddag, eftersom två partier blevo avbrutna. Vid första bordet spelade Karl Karlsson mot f. norgemästaren Ernst Rojahn, som gjorde processen kort. Vi hade, som jag förtut nämnde, tur, ty Axel Karlsson stod ganska dåligt i sitt parti, när norrmannen i tidsnöd plötsligt tappade damen.

Påskaftons kväll skulle andra rondan spelas, men innan dess hade världarna ordnat med ett besök i Roskilde Domkirke. Detta blev en verklig upplevelse. I den utomordentligt vackra kyrkans många kapell ha som bekant Danmarks konungar och drottningar sina sista vilorum, och det gjorde ett mäktigt intryck på de nordiska sinnena, då den utmärkte

guiden frammanade gestalter som Harald Blåtand, Sven Estridsen och drottning Margareta.

På kvällen spelade vi sålunda andra rondan: mot Roskilde Arbeiderskakklubb. Vid dennas första bord spelade Johannes Kruse, danmarks-mästare år 1910. Liksom på förmiddagen slutade båda matcherna med samma resultat, denna gång 5—5.

Tävlingen avgjordes efter det kontinentala systemet, alltså efter sammanlagd poäng, och efter två ronder hade sålunda Roskilde Skakklubb och vi 10½ poäng och Tönsberg och Arbeiderskakklubben 9½ poäng vardera. Det var därför under stor spänning som på påskdagens morgon tredje rondan började. Där mötte vi Roskilde Skakklubb. Våra spelare kämpade nu för slutsegern, och allt — eller åtminstone nästan allt — lyckades. Visserligen ledde RSK en stund med 2½—1½, men de övriga sex partierna slutade alla i blågul favör, och som i den andra matchen Tönsberg vann över Arbeiderskakklubben med 6—4 var slutsegern vår. Vi voro sannerligen glada och stolta över denna seger, som vunnits i hård konkurrens och efter en väldig kamp.

På kvällen samlades vi allesamman till festmiddag och prisutdelning. Först sjöngos nationalsångerna — ett stort ögonblick för oss alla — och sedan vi gjort den goda maten full rättvisa förrättades prisutdelningen. Roskilde Bys Aerespremie, en utomordentligt vacker sjuarmad bronsljusstake, blev därvid vår lön för mödan, under det att andra priset, uppsatt av Roskilde Avis, tillföll Tönsberg Sjakklubb. Vidare fingo de tre spelare, som vunnit samtliga partier, ett hederspris. Det var Ernst Rojahn

sem vid första bordet besegrat alla tre motståndarna, dansken O. Parbo och vår egen Axel Karlsson.

Manne Sundh talade för oss och tackade våra värdar för denna storslagna turnering, samt överlämnade en jubileumspresent till Roskilde Skakklubb, en pokal, avsedd som vandringspris i RSK:s turnering. Jag glömde visst säga, att Karl Karlsson före varje match överlämnade en svensk bordsflagga till motståndarnas förstabordsspelare.

Norrmannen Odd S. Madsen sjöng mycket vackert några norska sånger.

Efter middagen spelades en blyxtturnering, varvid vi för första gången lärde känna 10-sekunderssystemet. Man hade därvid 10 sekunders betänketid för varje drag, varvid betänketidens slut angavs av turneringsledaren. Efter ett visst antal drag avbrötes och avdömdes de partier som dessförinnan inte avgjorts på det naturliga sättet, varvid det gällde att inte ligga under med mera än två bönder. Några offer på lång sikt lönade sig sålunda intel! Turneringen vanns — efter lottdragning — av Eiler Hansen, Roskilde.

Och så var denna stora dag tillända!

På förmiddagen anmandag påsk var det tid för oss att tacka våra värdar för allt de gjort för oss under dessa dagar, och att säga farväl till vår vänort Roskilde. Egelund Andersen och hans fru följde oss till Köpenhamn, där vi bl. a. besökte Zoologisk Have. Skansen är stort men Zoologisk Have är större, åtminstone fanns det fler djur där.

Med verklig saknad — men också med förhoppning om ett återseende under liknande turneringar i Töns-

Sällskapets lag i Roskilde 1948. Sittande från vänster: H. Andersson, M. Sundh, M. Samuelsson, R. Lindstedt. Stående från vänster: T. Danielsson, G. Falk, A. Karlsson, A. E. Axelson, S. Öberg, K. Karlsson.

berg och Linköping — skildes vi från Egelund Andersens, och kl. 16 lämnade vi Danmark, där vi under dessa påskdagar upplevat så mycket. Och på Hotell Tunneln i Malmö samlades så småningom de tretton herrarna och den ensamma damen till segerfest. Vår lagledare, Ivar Johansson, hade uppsatt två hederspris, och det ansågs att Samuelsson (2½ poäng vid tredje bordet) och Karl Karlsson gjort de bästa prestationerna, för vilket de sålunda belönades.

Turneringens fullständiga resultat blev:

1. Linköp. Allm. SS	2	1	—	18
2. Tönsb. Sjakklubb	1	1	1	15½
3. Rosk. Arb.-SK	—	1	2	13½
4. Rosk. Skakklubb	1	1	1	13

Vår laguppställning i Roskilde-turneringen:

1. Karl Karlsson	0	½	½
2. M. Sundh	½	0	0
3. M. Samuelsson	1	½	1
4. S. Öberg	0	0	0
5. T. Danielsson	½	1	1
6. R. Lindstedt	½	½	1
7. Axel Karlsson	1	1	1
8. H. Andersson	1	0	1
9. A. E. Axelson	½	1	1
10. G. Falk	½	½	1

Vidare medföljde som reserver Knut Halldin och Erik Hagström.

Till Norge

Två år efter vår lyckosamma resa till Roskilde fick vi en ny chans till utlandsfärd, då Tönsberg Sjakklubb inbjöd till vänortsturnering under pingsthelgen 1950. Åtta man av vårt lag i Roskildeturneringen följde med även till Tönsberg, det var bara Karl Karlsson och Gösta Falk, som måste tacka nej, och i deras ställe inträdde Knut Halldin — som var med i Roskilde såsom reserv — samt Anton Fridh, vårt fina nyförvärv från Malmö.

Något ljushuvud framkastade under diskussionerna om hur vi skulle ordna denna resa, att det vore bäst att hyra en buss. Sagt och gjort: Linköpings-Reso åtog sig att arrangera en sällskapsresa till Oslo under pingsten, varvid vi bokade elva platser (Ivar Johansson var lagledare och reserv). Beklagligt nog — för Reso — blev anslutningen till denna sällskapsresa icke särskilt livlig, men detta hade det goda med sig, att vi hade god plats i bussen. Och fredagen den 26 maj kl. 14 rullade den iväg från Stora Torget — västerut, som Roy Lindstedt brukar säga.

Färden gick över Örebro och Karlskoga till Kristinehamn, vars stads-hotell förmodligen inte ofta hyst så många framstående tänkare på en gång. Vi skulle nämligen övernatta där, men först skulle vi äta litet. Och det blev en supé! Med reseledaren Oscar Åberg och vår gamle vän Sven Öberg — buskiga ögonbryn och Monty-basker — i högform var det inte underligt att våra mellangården snart ömmade av skratkramp.

Kl. 8 pingstafonens morgon gav vi oss iväg igen, och färden gick nu

genom det vårfagra Värmland till Charlottenbergstullen, och så småningom, och nu på höger sida, vidare via Kongsvinger till Oslo, dit vi anlände vid 18-tiden. Där lämnade vi av deltagarna i sällskapsresan, som ju skulle fira pingsten i Oslo, varefter vi fingo en timmes välbehövlig middagspaus, innan vi tog itu med de sista elva milen till Tönsberg. Det regnade och var ganska ruggigt när vi sent på kvällen anlände till vår vänort, välkomnade med översvalande hjärtlighet av norrmännens "formand" Klungland och hans kamrater. Roskilde Skakklubb lag hade anlant tidigt på förmiddagen, varför norrmännen och danskarna redan spelat sin match. Och vi, som fruktat norrmännen på deras hemmaplan, och med tanke på deras starka spel vid Roskildeturneringen ansett dem som favoriter till slutsegern, fick nu en verklig kalldusch: danskarna hade vunnit med $8\frac{1}{2}$ — $1\frac{1}{2}$! Det var en tillsynes betryggande ledning RSK därmed tillskansat sig, och det återstod bara att hoppas, att vårt lag i de båda matcherna på pingstdagen skulle spela "på vinst" som aldrig förr. Rutin, hårdhet och laganda ägde ju våra spelare i rikt mått, och kanske blevo dessa faktorer nu avgörande.

På kvällen voro några av oss bjudna på supé hos Klungland, varvid denne humorist och berättare skildrade Tönsbergs speciella yrkesmän, valfångstmännen.

Vår första uppgift på pingstdagen var således svår: vi måste vinna ganska stort mot danskarna för att ha någon möjlighet att inhämta deras försprång. Segrare i tävlingen blev ju — liksom i Roskilde — det

lag, som fick högsta sammanlagda poängen, icke såsom i Sverige det lag som vunnit de flesta matcherna, varvid partikvoten avgör placeringen först om matchpoängen är lika. Allt-nog, vi lyckades, $6\frac{1}{2}$ — $3\frac{1}{2}$ blev våra segersiffror mot danskarna, som därmed nådde slutpoängen 12. För att vinna tävlingen måste vi sålunda få minst 6 poäng vid matchen mot norrmännen. I vår match mot RSK utmärkte sig särskilt Fridh med ett elegant genomfört parti mot den säkre Poul Andersen.

Hela pingstdagen regnade det och vädret inbjöd alltså till innesittande och schackspel. Och på eftermiddagen voro vi åter i elden: mot värdarna. Dessa — som gett oss en så hård kamp i Roskilde — saknade nu bl. a. Rojahn och Madsen, och det visade sig snart, att vårt lag denna gång var det klart bättre. Slutresultatet blev 8—2; riktigare hade kanske $7\frac{1}{2}$ — $2\frac{1}{2}$ varit, då Axelson i sitt parti mot den unge och mycket lovande Martin Bogen stod på förlust. Emellertid sökte Bogen "utnyttja" Axelsons tidsnöd genom att själv dra snabbt, varvid han slarvade bort ett torn. Sedan Axelson klarat dragserien och konstaterat att segern i tävlingen var klar, togs partiet remis.

Vi hade sålunda vunnit även denna lagtävling mellan vänorterna, och det var elva trötta men belättna Linköpingsbor som somnade den kvällen i Tönsberg.

Annandag pingst sken solen åter från en alldeles molnfri himmel, Tönsberg Sjakklubb hade väderlycka. Ty denna dag skulle de visa oss ett stycke av det vackra Norge. I buss foro vi sålunda från Tönsberg genom Drammen och förbi Sandvika

upp längs Tyrifjorden på slingrande fjällvägar, tills vi i fjärran sågo Norefjells snöhöljda hjassa gnistra i solskenet. Vid Tyrifjords turisthotell stannade vi slutligen: där skulle avslutningsbanketten äga rum. Och det blev en riktig nordisk fest! Tönsberg Sjakklubbs "nästformand" lektor Hvalryg talade vackert om den nordiska samhörigheten, och då nationalsångerna sjöngos kände vi alla huru starka de band äro som förenar svenskar, danskar och norrmän.

Prisutdelningen förrättades av ordföranden i Tönsberg Arbeiderforening, som hade skänkt första priset, ett fat med staden Tönsbergs vapen. Både Sällskapet och Roskilde Skakklubb fingo vidare Tönsberg Sjakklubbs bordsflagga, och slutligen fingo samtliga spelare en minnesmedalj med band i Norges färger.

Efter banketten hade vi tillfälle att beundra den storslagna utsikten från "Kongens udsigt", dit en linbana ledde, men alltför snart kallade färdledaren till uppbrott, och så småningom voro vi åter i Tönsberg igen, efter en liten tripp på sammanlagt 26 mil.

Klockan halv nio på morgonen den 30 maj ljöd ett kraftigt svenskt leve på torget i Tönsberg: det var Linköpings schackspelare, som tackade sina värdar. Avskedets vemod mildrades dock av att vi samtidigt kunde hälsa norrmän och danskar välkomna till Linköping år 1951. Mätte vi då kunna återgälda deras gästfrihet!

Om hemresan är inte mycket att säga: Oslo besågs som hastigast (en timme på förmiddagen; ett par dagar hade knappast varit tillräckliga för att bese bara det nyss invigda rådhuset!) och med en utmärkt chaufför vid ratten rullade vår buss därefter

FEMTIOÅRSJUBILÉET

Under påskhelgen 1951 högtidlighåller Sällskapet sin 50-åriga tillvaro med en lagtävling, till vilken inbjudits 10-mannalag från Tönsberg Sjakklubb, Roskilde Skakklub och SK Kamraterna, Linköping. Detta blir den tredje "vänortsturneringen" Linköping—Roskilde—Tönsberg. Varje lag spelar sålunda tre matcher, varvid två ronder spelas å påskafton och tredje ronden på påskdagens förmiddag. Spellokal blir Frimurarehotellets konsertsal, där så många schackevenemang ägt rum under de gångna femtio åren. De utländska gästerna inkvarteras hos Sällskapets medlemmar, såsom fallet var då Sällskapets lag besökte Roskilde och Tönsberg.

Samtidigt med denna lagtävling arrangerar Sällskapet även turneringen om det individuella östgötamästerskapet.

Jubileumsfesten slutligen avhålls på påskdagens kväll. Till denna komma de gästande lagen att inbjudas, jämte representanter för Sveriges Schackförbund och Östergötlands Schackförbund, Sällskapets hedersledamöter m. fl.

träget hemåt. Och strax före midnatt stannade bussen framför Folke Filbyter...

Vårt lag i Tönsberg-turneringen:

1. M. Samuelsson	1/2	1
2. A. Fridh	1	1
3. M. Sundh	0	1
4. A. E. Axelson	1	1/2
5. T. Danielsson	1	1/2
6. R. Lindstedt	1/2	0
7. S. Öberg	1	1
8. H. Andersson	1/2	1
9. A. Karlsson	1	1
10. K. Halldin	0	1

Turneringens fullständiga resultat:

1. Linköp. Allm. SS	2	—	14 1/2
2. Roskilde Skakklub	1	—	12
3. Tönsb. Sjakklubb	—	—	2 3/2

HEDERSLEDAMÖTER

Johan Lindholm	(1911)
J. W. Lindén	(1918)
Otto K. Ekdahl	(1936)
Einar Wiberg	(1936)
Einar Svensson	(1940)
Folke Ekström	(1942)

LINKÖPINGS ALLMÄNNA SCHACKSÄLLSKAPS ORD- FÖRANDE UNDER DESS FÖRSTA FEM DECENNIER

1901—02	August Fredholm
1902—11	Johan Lindholm
1911—15	Ernst Nilsson
1915—18	J. W. Lindén
1918—19	Bruno Ziegler
1919—20	Adolf Rydén
1920—22	Otto K. Ekdahl
1922—26	Einar Wiberg
1926—28	C. E. Hillding
1928—31	Einar Wiberg
1931—34	Einar Svensson
1934—35	J. W. Johansson
1935—37	Einar Svensson
1937—39	Gösta Karlsson
1939—40	J. W. Johansson
1940—42	Folke Ekström
1942—43	Knut Nyström
1943—	Karl Karlsson

FÖRTJÄNSTTECKEN I GULD (instiftat 1934)

Harry Andersson
A. E. Axelson
Harry Dahlquist
Folke Ekström
Erik Eriksson
Sture Fritiofsson
J. W. Johansson
Axel Karlsson
Karl Karlsson
Nils Knutson
Roy Lindstedt
Otto Nilsson
Manne Samuelsson
Manne Sundh
Einar Svensson
Sven Öberg

STYRELSELEDAMÖTER 1901—1951

Harry Andersson	1942—
A. E. Axelson	1941,—42, 1944—
A. Bergstrand	1902—03
Herbert Bernhardson	1940—41, 1943
Albin Björk	1915, 1920—30
J. A. Blom	1918
Arne Boman	1933
Alvar Boqvist	1943
Otto K. Ekdahl	1918—21
Felke Ekström	1931—32, 1939—41
C. B. Fabricius	1918—19
Henrik Fagerstedt	1933
August Fredholm	1901—02
Ludv. Granbom	1901—03, 1906—09
Erik Hagström	1949
Yngve Helmer	1932
C. E. Hillding	1926—27
Karl Hultgren	1910, 1916—17
Eric Isakson	1921—23, 1928—29
C. Johansson	1919—20
Ivar Johansson	1934, 1936—39
J. W. Johansson	1923—32, 1934—35, 1939, 1950—
R. Johansson	1917
A. Juhlin	1943
Axel Karlsson	1934—37
Erik Karlsson	1915
Gösta Karlsson	1937—39
Karl Karlsson	1938, 1940—41, 1943—
Nils Knutson	1934, 1940, 1942
Erik Kullman	1915—17
H. Lindblem	1931
J. W. Lindén	1901—17

Johan Lindholm	1901—10
J. A. Mörk	1911—12, 1915—17
Ernst Nilsson	1910—16
Otto Nilsson	1930—38
Wiktor Nilsson	1931
Knut Nyström	1940—42, 1944—46
E. Persson	1926—29
Arvid Peterstrand	1903, 1910—12
E. Pettersson	1930
Oskar Pettersson	1915—16, 1919—21
Adolf Rydén	1917—20
Erik Sandberg	1910
Erik Slycke	1946—48
Arthur Steen	1942
Manne Sundh	1935, 1947—
Einar Svensson	1926—27, 1931—33, 1935—36
Karl Tilly	1910
H. Thorell	1932—33
A. Törnberg	1924—25
Einar Wiberg	1915—18, 1921—26, 1928—30
Caleb Wigoff	1910—15
Bruno Ziegler	1918—22
Magnus Ågren	1922—25
Sven Öberg	1936—39, 1944—45
Enoch Österberg	1902—09

KLUBBMÄSTARNAS GENOM TIDERNAS

1914	C. A. Björk	1933	Folke Ekström
1915	O. K. Karlsson	1934	Otto Nilsson
1916	Ernst Nilsson	1935	H. Bernhardson
1917	O. K. Karlsson	1936	Folke Ekström
1918	J. Grenholm	1937	Arne Boman
1919	Adolf Rydén	1938	Arne Boman
1920	G. B. Fabricius	1939	Folke Ekström
1921	G. B. Fabricius	1940	Folke Ekström
1922	K. Hillding	1941	Folke Ekström
1923	Erik Isacson	1942	Folke Ekström
1924	Otto Nilsson	1943	Axel Karlsson
1925	K. Hillding	1944	Karl Karlsson
1926	Otto Nilsson	1945	C. M. Brorström
1927	Einar Svensson	1946	Manne Sundh
1928	Einar Svensson	1947	Karl Karlsson
1929	Otto Nilsson	1948	A. Rømmelgas
1930	Erik Eriksson	1949	Manne Sundh
1931	Folke Ekström	1950	Manne Samuelsson
1932	J. W. Johansson		

Den år 1913 uppsatta vandringspokalen kunde slutgiltigt erövrats blott av den, som fem år i följd vunnit klubbmästerskapet. Åren 1939—1942 vanns detta av Folke Ekström, som därmed hade fyra in-teckningar i följd, och med all sannolikhet för alltid erövrat vandringspriset, om han icke sommaren 1942 flyttat från Linköping. Vandringspriset indrogs då att för alltid förbliva Sällskapets egendom, och i stället uppsatte Nils Knutson ett nytt vandringspris, för vars definitiva erövrande fordras tre klubbmästerskap i följd eller fem utan ordningsföljd. Den första in-teckningen i detta vandringspris togs 1943 av Axel Karlsson.

TJUGU ÅRS DM-SPEL.

	A-laget	B-laget
1931	2:a pris	—
1932	2:a „	—
1933	2:a „	—
1934	Deltog ej.	—
1935	1:a pris	—
1936	1:a „	1:a pris
1937	1:a „	1:a „
1938	2:a „	2:a „
1939	1:a „	2:a „
1940	1:a „	1:a „
1941	1:a „	3:e „
1942	1:a „	2:a „
1943	4:e plats	Deltog ej.
1944	2:a pris	Deltog ej.
1945	3:e „	3:e pris
1946	3:e „	Deltog ej
1947	1:a „	Deltog ej
1948	3:e „	2:a „
1949	3:e „	1:a „
1950	1:a „	1:a pris i östra gruppen

SMÅ INTERVJUER.

— — — Schackspelare äro (i Linköping och annorstädes) lugna och föga talträngda personer, som ogärna öppna munnen för annat än utbyte av slutrökta cigarrer mot nya, eller för att säga "schack!" (se världsschackförbundets spelregler) men utgivaren har dock lyckats avlocka några av Sällskapets medlemmar ett fåtal ord, vilka återfinnas härnadan — — —

J. W. Johansson: När man inför Linköpings Allmänna Schacksällskaps 50-årsjubileum tänker tillbaka på den tid som har förflutit, så stannar tanken också på den tid som för varje medlem åtgår för att kunna genomföra de årligen återkommande matcher och turneringar som Sällskapet är engagerat i. Det måste ju innebära ganska stora uppoffringar från medlemmarnas sida. De vackra framgångar som Sällskapet vunnit under de senaste tjugo åren, visa att dessa uppoffringar icke varit förgäves, och med den gedigenhet och det allvar, som aflä år präglat Sällskapets turneringar, skola dessa framgångar nog även i framtiden få det ganska svårt att undvika oss.

För oss som får vara med att fira Sällskapets 50-årsjubileum innebär framtiden också ett stort ansvar, men med det goda kamratskap, som alltid varit rådande inom Sällskapet och med den vilja hos oss, som alltid ser till Sällskapets bästa, bör det inte bli oss svårt att även under kommande år föra Linköpings Allmänna Schacksällskaps fana högt.

En av de allra äldsta medlemmarna i Sällskapet, *Otto Nilsson*:

När jag ser tillbaka på de 31 år, under vilka jag varit medlem i Sällskapet, rada minnena upp sig, händelser och kamrater passera revy för min inre syn. Jag minns t. ex. en telefonmatch mellan Sällskapet och Norrköpings Kontoristförening, det var väl år 1921. Vi spelade vid fyra bord med två konsulterande spelare vid varje bord, och jag spelade tillsammans med Einar Wiberg. Vi började vid 10-tiden på förmiddagen och 10 minuter i åtta på kvällen bjöd våra motståndare remis, men då förklarade vi matt i tre drag. Matchen slutade 2—2, sedan ett av Sällskapets lag satt bort damen i ett parti och detta omgående kvitterats av ett Kontoristlag.

Jag spelade en gång ett viktigt parti mot Folke Ekström och lyckades bygga upp en god ställning. Så småningom blev partiet avbrutet, jag analyserade det och fick det till klar vinst för mig — och då blev jag nervös. Och bättre blev det ej när Ekström bjöd remis, då vi skulle fortsätta partiet, ty respekten för honom var stor och vad kunde han nu ha funnit för parad?! Till slut vann jag emellertid.

Det är inte alltid Sällskapets lokalfråga varit så lyckligt löst som nu. Jag kommer ihåg när vi höll till på Teatern t. ex., i början av 1920-talet. Det hade varit en mycket bra lokal, om det inte varit så kallt där, att vi fick sitta och spela i pälsar och överrockar!

Vad som glatt och gläder mig mest är det goda kamratskapet inom Sällskapet! Och spelstyrkan kan man ej klaga på, det visar de vunna re-

sultaten. Då Sällskapet nu firar sin 50-åriga tillvaro, önskar jag det många fortsatta framgångar.

* * *

Förre ordföranden *Einar Svensson*, hedersledamot i Sällskapet, säger:

Jag gick in i Sällskapet år 1924 och fick då börja spela i klass 2. Emellertid skulle Sällskapet strax därefter spela en match i Norrköping, varvid jag av vederbörande lagsammansättare placerades vid åttonde bordet (!). Jag minns hur nervös jag var hela veckan före matchsöndagen, och i Norrköping fick jag mitt livs värsta överhalning vid schackbrädet. Vi kom in i en variant som jag aldrig förut sett, och jag var snart färdig. Så snart jag kommit hem igen slog jag upp läroboken för att se var jag lämnat den smala vägen, och då vi nästa gång spelade mot Norrköpings Schacksällskap hade jag turen att få möta samme motståndare, och då tog jag revansch!

1928 spelade Sällskapet i en lagtävling om ett östgötskt vandringspris, DM-serierna funnos ännu ej. Jag spelade då vid första bordet, och vi mötte i finalen Östas schacklag från Norrköping, dittills obesegrade. Hur det var, så lyckades i alla fall Sällskapet till slut vinna den matchen. Jag vill minnas att Tore Keller, fotbollsvirtuosen, spelade schack (och bra schack!) i Östa på den tiden.

Vi hade flera bra spelare på 1920—30-talen: bröderna Hillding t. ex., Eric Isacson, J. W. Johansson och Otto Nilsson — Walle och Otto spelar ju förresten fortfarande gärna med i Sällskapets lag — och senare

Arne Boman, Henric Fagerstedt och flera andra.

Jag minns också när Ekström första gången gjorde entré i Sällskapet. Vi höll då till på Bengtssons konditori och jag satt just och spelade med Otto Nilsson, då Ekström inträdde och undrade om han kunde få spela ett parti. Jag frågade då, var han spelat förut, varvid han nämnde att han vunnit första pris i Sveriges Schackförbunds kongressturnering klass 2 i Norrköping, vidare... "Tack, tack, det räcker för oss", blev mitt svar. Det gjorde det nu inte, Ekström nöjde sig inte förrän han blivit både Sverigemästare och internationell mästare, visserligen först sedan han lämnat Linköping. Men vi ha många bevis på, att han fortfarande känner sig höra samman med sina gamla klubbkamrater i Linköping.

Ekström förde ju fram klubben till en god position inom Östergötlands schack, och hans uppslagsrikedom och initiativkraft sinade aldrig. Därmed vill jag ingalunda förringa alla de andra verksamma krafterna i klubben: vi gjorde alla vad vi kunde, var och en efter sin förmåga. Och det är glädjande att se, att samma goda anda alltjämt råder i Sällskapet, att medlemmarna håller ihop och arbetar för den gamla kära klubben och för schackspelet.

* * *

Karl A. Karlsson: En gång schackspelare — alltid schackspelare! Till detta skulle jag vilja tillägga: En gång Lassare — alltid Lassare! Under mitt nu tjuugoåriga medlemskap i

klubben har jag aldrig någonsin tänkt på att byta klubb. När jag nu tänker tillbaka på de gångna åren, så strömmar en flod av ljusa och glada minnen tillmötes. Kanske då främst det goda kamratskap som alltid har funnits, och alla de många vänner jag där lärt känna. Glädjen är hög när någon ny medlem kommer, och sorgen är djup när någon flyttar.

Jag kommer särskilt ihåg hur bitert det var för oss alla när Folke Ekström flyttade ifrån oss, eller vännen Knut Nyström, denne alltid glade och gode kamrat.

Bortser man från Folke Ekström så har klubben inte haft så starka mästare som medlemmar genom åren, utan klubbens spelstyrka har legat på bredden, vilket bäst karakteriseras genom att lagets tiondebordsspelare lika gärna kan ha placerats vid första bordet. Många färgstarka spelare har funnits, vem minns inte en Gösta Karlsson eller Arne Boman.

Den mest spännande och hårdaste lagmatch jag har varit med om var i Danmark mot Roskilde arbetarschackklubb, där vi efter mycken möda nådde 5—5. Medelåldern i deras lag var omkring 55 år.

Jag tager mig friheten att å klubbens vägnar tacka klubbens nuvarande sekreterare A. E. Axelsson för allt hans oegennyttiga arbete för klubben, bl. a. denna fina minnesskrift.

Det är min fasta övertygelse att samma anda som hittills präglat vårt klubbarbete kommer att råda även i fortsättningen och klubben leva vidare — ett liv — vilket man nu med fog kan säga, på traditionens fasta grund.

* * *

MED SVART I ETT SPANSKT PARTI ...

Spelat per korrespondens under tiden 8/1—10/11 1916. Dragen publicerades en gång i veckan i Norrköpings Tidningar, som uppsatt ett hederspris till segraren.

Vit: Norrköping Svart: L. A. S. S.

1. c2—e4	e7—e5
2. Sg1—f3	Sb8—c6
3. Lf1—b5	a7—a6
4. Lb5—a4	Sg8—f6
5. 0—0	Lf8—e7

Till matchen Lasker—Schlechter gällde Le7 som det bästa försvaret, men då svart därmed erhåller ett tryckt spel, har på sista tiden Sxe4 kommit till användning. (N)

6. Sbl—c3

Under senare årens turneringar spelas nästan uteslutande Tel, hvilket ock af mästarna anses för det starkaste draget. (N)

6. — — —	b7—b5
7. La4—b3	d7—d6
8. a2—a4	

Vanligast är här 8. d3, med forts. 8. —, Sa5, 9. Se2 Sxb3, 10. axb3 Lb7, 11. Sg3 med lika spel. (L.)

8. — — —	Ta8—b8
9. a4 x b5	a6 x b5
10. d2—d3	

Männe ej 10. d4 mer aggressivt? (L)

10. — — —	0—0
11. Sc3—d5	Lc8—g4
12. c2—c3	Dd8—d7
13. Tal—a6	

Dåligt drag! (L)

13. — — —	Sf6 x d5
14. e4 x d5	Sc6—d8
15. h2—h3	Dd7—c8

16. Ta6—a5 Lg4—h5

17. Dd1—e2 f7—f5

Ett starkt drag! (N)

18. Lb3—dl Sd8—f7

19. Dc2—c2 g7—g5

Något vågadt!? (L)

20. Tf1—e1 f5—f4

21. Sf3—d4 e5 x d4

22. Te1 x e7 Dc8—d8

23. Te7—c6

Det till synes goda draget Te7—c4 vore felaktigt, då därå följer Lg6, och om då Txd4, så c7—c5! (N)

23. — — — Lh5—g6

24. b2—b4 Lg6—f5

25. c3 x d4 Dd8—d7

Svart vill ej ha kvaliteten för att ej släppa fram hvits bönder, och på samma gång vill svart gardera b-bonden för att kunna göra sitt 26:e drag. (L)

26. Dc2—c2 Tb8—e8

27. Ld1—b3 Sf7—d8

Nu måste tornbyte ske, och svart får den öppna e-linjen. (L)

28. Te6 x e8 Tf8 x c8

29. Dc2—d1 Sd8—f7

30. Kg1—h2 Kg8—g7

31. Dd1—f3 Sf7—h8

32. Lb3—d1 Sh8—g6

33. Ta5—a2

Nu börjar hvits svarta får att röra på sig. (N) Men för sent! (L)

33. — — — h7—h6

34. g2—g3 Lf5 x h3

35. g3 x f4 g5—g4

36. Df3—h1 Sg6—h4

37. Kh2—g3 Sh4—f5 +

38. Kg3—h2 Dd7—d8

39. Uppgivet.

